

lem, at der maatte ikke foregaa nogen Regulering af den, thi saa kunde man risikere, at Godset ikke som nu blev bragt til ens Dør. Adskillige Baner har imidlertid begyndt paa at bringe Godset ud fra Stationerne og ligeledes paa at lade Fragtmandskørselen virke i Forbindelse med Banen. Jeg tror, det i det lange Løb vil give den billigste Befordring, om dette udvikler sig noget mere.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa, hvorledes Forholdet er paa Steder, hvor der er en Samvirken mellem Baner og Rutebiler, og mente, at der overhovedet ikke blev nogen Rentabilitet for Bilerne, hvis de ikke kunde komme til at køre helt ind til Byerne. Nej, jeg skal ikke nægte, at de maaske bliver mest rentable, hvis de kører ind til Byerne, bl. a. ogsaa fordi de har visse Aftaler med de handlende om Rabat, naar de køber Varer hos dem — det er en velkendt Sag for alle, der beskæftiger sig med disse Ting. Men jeg tror alligevel, at de samlede offentlige Transportmidler vilde blive billiggjort, hvis man fik det reguleret, i alt Fald naar det skete paa en hensynsfuld Maade, saaledes, at en hel Del af Vognene ikke fik Lov til at gaa helt ind til Byerne. Det viste sig i hvert Tilfælde under de frie Forhold, man virkede under, indtil Kommissionen for et Par Aar siden fik Ministeren for offentlige Arbejder til at paabyde, at der ikke maatte udstedes flere Bevillinger til Rutebilkørsel, at man ved at sætte Rutebiler, der gik paa tværs af Banerne, i Forbindelse med disse, kunde opnaa gode Resultater, og man har ogsaa haft gode Resultater siden den Tid, saadanne Resultater, at de Rutebiler, der kørte langs Banen ind til Byen, ikke kunde staa sig i Konkurrencen.

Man skal efter min Mening tage meget varsomt paa disse Forhold, og jeg synes, det ærede Medlem var noget højt oppe i sin Kritik ved den Tone, han til Tider anslog. Jeg tror, det vil vise sig, at det vil være det bedste at komme den foreslaaede Vej og faa Enighed i Udvalget ogsaa om dette Forslag. Thi efter min Opfattelse bør man ikke i den Grad, som det ærede Medlem gør det, tage Hensyn alene til Rutebilerne; derigennem kommer man til at bebyrde Samfundet med for store Udgifter. Det ærede Medlem omtalte, at de adskillige Steder har oparbejdet en ny Trafik, som ellers ikke vilde være opstaaet. Ja, hvis det er Tilfældet, hvem skulde saa forbyde en saadan Vogn at køre? Det vilde dog være højst mærkværdigt at forbyde det; hvis den har en bestemt Mission,

maa den hjælpes til at fortsætte. Det, som efter min Mening ikke skal opretholdes, er den ganske uhensigtsmæssige og urimelige Konkurrence mellem Rutebiler og Baner, som uomtvistelig foregaa adskillige Steder her i Landet.

Overfor det ærede Medlems Kritik skal jeg blot til Slut sige, at ogsaa efter det foreliggende Lovforslag hviler den egentlige Afgørelse med Hensyn til Tilladelse til Rutebilkørsel fremdeles hos de kommunale Raad, for saa vidt som Ministeren overhovedet ikke kan give nogen Tilladelse — alene med Undtagelse af Postkørsel —, uden at Tilladelse forud er erhvervet fra de kommunale Raad; Ministeren har kun en Vetoret og kan ikke optræde paa anden Maade, i hvert Fald naar det drejer sig om nye Ruter. Noget anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til Regulering af de eksisterende Ruter, og her tror jeg, at det Skel, som det ærede Medlem sætter, nemlig ved dem, som har kørt i 3 Aar, sættes paa et forkert Sted. Skulde der endelig sættes et Skel — hvad jeg nu mener ikke er rigtigt, fordi alle Ruter maa ind under den samme Kritik, idet man ikke kan sige, at nogle maa køre og andre ikke —, skulde det være ved de Ruter, som var oprettet, inden Færdselsloven traadte i Kraft, altsaa forinden der overhovedet krævedes Tilladelse til Kørsel.

Idet jeg gentager min Tak for de 3 Ordføreres Velvillie, anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse.

Laursen: Den højtærede Minister sagde, at jeg maatte have misforstaaet Lovforslaget eller misforstaaet ham, naar jeg mente, at der var tillagt ham saa stor Bemyndigelse, som jeg gav Udtryk for. Jeg skal da citere et Par Bestemmelser, som i hvert Fald efter min Forstand viser, at jeg ikke har misforstaaet noget. Der staar i § 3, sidste Stykke: „Efter forud indhentet Erklæring fra det i § 8 omhandlede Nævn kan Ministeren, naar Hensynet til bestaaende Jernbaner, Postruter eller koncessionerede Sporveje skønnes at tale derfor, bestemme, at den paagældende Tilladelse ikke maa gives eller kun maa gives paa nærmere angivne Vilkaar.“ Dernæst staar der i § 5 — det var det, jeg omtalte —: „Tilladelsen knyttes til bestemte Betingelser, bl. a. med Hensyn til Overholdelse af nærmere fastsatte Takster, for Rutekørsel desuden af nærmere fastsatte Køreplaner og for Omnibuskørsel af en Maksimumsgrænse for Passagerernes Antal.“ Det forekommer mig, at disse Bestemmelser viser, at Mini-